

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Secția a treia

CAUZA SC PLACEBO CONSULT SRL ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI¹

(Cererea nr. 28529/04)

Hotărâre

Strasbourg

21 septembrie 2010

Definitivă

21/09/2011

Hotărârea a devenit definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În cauza SC Placebo Consult SRL împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din Josep Casadevall, *președinte*, Elisabet Fura, Corneliu Bîrsan, Alvina Gyulumyan, Egbert Myjer, Ineta Ziemele, Ann Power, *judcători*, și Santiago Quesada, *grefier de secție*,

după ce a deliberat în camera de consiliu la 31 august 2010,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

Procedura

1. La originea cauzei se află cererea nr. 28529/04 îndreptată împotriva României, prin care o societate comercială românească, S.C. Placebo Consult SRL („reclamanta”), a sesizat Curtea la 7 iunie 2004 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („convenția”).

¹ La 15 februarie 2011, Guvernul României a solicitat revizuirea hotărârii, în temeiul art. 80 din convenție, informând Curtea că societatea Placebo Consult a fost lichidată, iar directorul și singurul acționar al acesteia a murit înainte de pronunțarea hotărârii. Prin hotărârea din 21 iunie 2011, Curtea a admis cererea de revizuire și a decis să șteargă cererea societății de pe rol. S-a reținut că, după decesul unicului asociat al societății reclamante, nicio persoană nu a depus observații ca răspuns la hotărârea din 21 septembrie 2010 și, eventual, să justifice vreo calitate pentru continuarea procedurii.

2. Guvernul român („Guvernul”) este reprezentat de agentul guvernamental, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe. Societatea reclamantă este reprezentată în fața Curții prin administrator, Irinel Cătălin Bică.

3. La 4 septembrie 2006, președintele Secției a treia a hotărât să comunice Guvernului cererea. În conformitate cu art. 29 § 3 din convenție, acesta a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

În fapt

I. Circumstanțele cauzei

a) Acțiunea în daune-interese

4. Reclamanta are sediul la Craiova.

5. La 25 octombrie 1996, reclamanta a sesizat Judecătoria Călărași cu o acțiune în daune-interese împotriva societății Sidetrans SA, cu titlu de pierderi suferite și de foloase nerealizate, ținând seama de neîndeplinirea, de către pârâtă, a obligațiilor care îi reveneau în temeiul unui contract de vânzare-cumpărare de bucăți de cale ferată, contract pe care cele două societăți îl încheiaseră la 6 mai 1996.

6. După mai multe amânări ale cauzei, dintre care câteva au fost solicitate de reclamantă, prin hotărârea din 30 martie 1998, instanța a admis parțial cererea reclamantei. Această hotărâre a fost confirmată, în urma apelului pârâtei, de hotărârea Curții de Apel București din 10 noiembrie 1998.

7. Prin hotărârea din 10 noiembrie 1999, Curtea Supremă de Justiție a anulat deciziile instanțelor inferioare și a trimis cauza în fața judecătoriei, pentru rejudecare.

8. Prin hotărârea din 29 iunie 2000, Judecătoria Călărași a dispus anularea parțială a contractului încheiat de părți și a respins cererea de daune-interese a reclamantei, pe care a considerat-o neîntemeiată.

9. Prin hotărârea din 19 martie 2002, Curtea de Apel București a admis apelul reclamantei și a obligat-o pe pârâtă să îi plătească 20 416 029 828 ROL cu titlu de pierderi suferite și foloase nerealizate, confirmând, în același timp, decizia primei instanțe privind anularea parțială a contractului.

10. Prin hotărârea din 19 noiembrie 2002, bazându-se în special pe o expertiză contabilă, Curtea Supremă de Justiție a redus la 2 284 893 000 ROL valoarea daunelor-interese pe care pârâta era obligată să le plătească reclamantei cu titlu de pierderi suferite și foloase nerealizate. Această hotărâre a devenit definitivă și a fost executată, după ce reclamanta a încasat suma pe care pârâta a fost obligată să o plătească.

11. La 8 decembrie 2003, după ce a fost sesizat de societatea Sidetrans SA, Procurorul general al României a introdus un recurs în anulare împotriva hotărârilor din 19 martie și 29 noiembrie 2002, pretinzând o greșită interpretare a probelor de către instanțele care au pronunțat aceste hotărâri.

12. Prin hotărârea din 16 februarie 2004, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de nouă judecători, a admis recursul Procurorului general, a anulat hotărârile din 19 martie și 29 noiembrie 2002 și a dispus trimiterea cauzei în fața Curții de Apel București, spre rejudecarea temeiniciei pretențiilor reclamantei. Înalta Curte a stabilit că instanțele inferioare au omis să stabilească în mod cert dacă neexecutarea obligației de livrare îi era imputabilă sau nu pârâtei Sidetrans SA, în timp ce doar în primul caz aceasta din urmă putea fi obligată la plata daunelor-interese compensatorii.

13. La 15 septembrie 2004, Curtea de Apel București a trimis cauza Tribunalului Călărași, considerându-se incompetentă pentru a examina cauza în primă instanță. La 18 octombrie 2005, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că, în cauză, competența îi aparținea Curții de Apel București.

14. În perioada 21 aprilie 2004 – 20 aprilie 2006, Tribunalul Călărași, apoi Curtea de Apel București, au amânat în repetate rânduri cauza, atât la cererea reclamantei, cât și la cea a pârâtei.

15. Prin hotărârea din 25 mai 2006, Curtea de Apel a respins apelul reclamantei. Aceasta a constatat că reclamanta nu era obligată să plătească despăgubiri clienților săi pentru nelivrarea bucăților de cale ferată. Având în vedere că nici reclamanta nu plătitese prețul bucăților firmei Sidetrans SA, aceasta nu putea pretinde despăgubiri.

16. La 26 iulie 2006, reclamanta a introdus recurs împotriva hotărârii citate anterior. Prin hotărârea definitivă din 26 septembrie 2007, Înalta Curte de Casație și Justiție a anulat recursul, pentru neplata taxelor judiciare de timbru.

b) Acțiunea în restabilirea situației anterioare

17. La 14 decembrie 2004, societatea Sidetrans SA a solicitat în fața Tribunalului Călărași să fie repusă în situația anterioară, în urma respingerii pretențiilor reclamantei.

18. Prin hotărârea din 20 mai 2005, tribunalul a admis această cerere.

19. La 20 mai 2005, reclamanta a introdus recurs împotriva acestei hotărâri, dar nu a plătit integral taxele de timbru aferente acestei căi de recurs.

20. Prin hotărârea definitivă din 16 decembrie 2005, Curtea de Apel București a anulat recursul reclamantei, pentru neplata taxelor judiciare de timbru.

21. Reclamanta nu a făcut nicio precizare cu privire la suma de 2 284 893 000 ROL care reprezenta daunele-interese încasate în urma hotărârii din 29 noiembrie 2002 a Curții Supreme de Justiție.

II. Dreptul și practica interne relevante

22. Articolele relevante ale Codului de procedură civilă în vigoare la momentul faptelor prevedeau următoarele:

Art. 330

„Procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, poate ataca cu recurs în anulare, la Curtea Supremă de Justiție, hotărârile judecătorești irevocabile pentru următoarele motive:

1. când instanța a depășit atribuțiile puterii judecătorești;
2. când prin hotărârea atacată s-a produs o încălcare esențială a legii, ce a determinat o soluționare greșită a cauzei pe fond ori această hotărâre este vădit netemeinică.”

Art. 330¹

„În cazurile prevăzute de art. 330 pct. 1 și 2, recursul în anulare se poate declara în termen de 1 an de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă.”

23. Art. 330 și 330¹, citate anterior, au fost abrogate de art. I alin. (17) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58 din 25 iunie 2003.

În drept

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 6 § 1 din convenție (Principiul securității raporturilor juridice)

24. Reclamanta se plânge de faptul că anularea hotărârii definitive a Curții Supreme de Justiție din 29 noiembrie 2002 prin hotărârea din 16 februarie 2004 a Înaltei Curți de Casație și Justiție a adus atingere principiului securității raporturilor juridice, garantat de art. 6 § 1 din convenție, care prevede următoarele:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil [...] a cauzei sale, de către o instanță [...], care va hotărî [...] asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil [...].”

A. Cu privire la admisibilitate

25. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din convenție. De asemenea, Curtea constată că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

26. Făcând trimitere la cauzele *Sovtransavto Holding împotriva Ucrainei* (nr. 48553/99, pct. 72, CEDO 2002-VII), *Riabykh împotriva Rusiei* (nr. 52854/99, pct. 52, CEDO 2003-IX), și *Brumărescu împotriva României* [(GC), nr. 28342/95, pct. 62, CEDO 1999-VII], Guvernul recunoaște că, în conformitate cu jurisprudența constantă a Curții, admiterea unei căi extraordinare de atac care contestă o hotărâre definitivă printr-o procedură de supervizare este considerată drept o încălcare a principiului securității raporturilor juridice. Totuși, acesta remarcă faptul că prezenta cauză este diferită de cauzele *SC Mașinexportimport Industrial Group SA împotriva României* (nr. 22687/03, hotărârea din 1 decembrie 2005) și *Brumărescu*, citată anterior, în măsura în care, în speță, cele două părți la litigiu erau persoane particulare ce puteau, fiecare, demara procedura la Procurorul general.

27. De asemenea, Guvernul invocă faptul că, spre deosebire de hotărârea *Brumărescu împotriva României*, citată anterior, pe de o parte, admiterea căii extraordinare a recursului în anulare nu a anulat în întregime procedura anterioară, ci a condus la reluarea cauzei cu menținerea soluției instanței de fond și, pe de altă parte, a fost justificată de faptul că instanțele nu au ținut seama de un anumit aspect al comportamentului contractual al reclamantei.

28. Reclamanta contestă argumentul Guvernului.

29. Curtea reamintește că dreptul la un proces echitabil în fața unei instanțe, garantat de art. 6 § 1 din convenție, trebuie interpretat în cadrul părții introductive a convenției care enunță supremația dreptului ca element al patrimoniului comun al statelor contractante. Unul dintre elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care urmărește, printre altele, ca soluția definitivă pronunțată de instanțe în orice litigiu să nu mai fie contestată (*Brumărescu* citat anterior, pct. 61). În temeiul acestui principiu, nicio parte nu este autorizată să solicite controlul unei hotărâri definitive și executorii numai cu scopul de a obține o reexaminare a cauzei și o nouă hotărâre în ceea ce o privește. Supervizarea nu trebuie să devină o cale de atac mascată și simplul fapt că pot exista două puncte de vedere cu privire la subiect nu este un motiv suficient pentru a rejudeca o cauză. Nu pot exista derogări de la acest principiu decât atunci când motive substanțiale și imperative impun acest lucru (*Riabykh împotriva Rusiei*, citată anterior, pct. 52).

30. În speță, anularea unei hotărâri judecătorești definitive nu a fost motivată de existența unor probe noi care nu au fost disponibile anterior părților și care erau de natură să influențeze rezultatul procedurii (*Pravednaya împotriva Rusiei*, nr. 69529/01, pct. 27, 18 noiembrie 2004). În speță, această anulare se baza numai pe pretinsa neluare în considerare a obligației contractuale în litigiu de către instanța de ultim grad de jurisdicție. Acest argument nu este suficient pentru a justifica anularea unei hotărâri definitive, în ciuda faptului că persoane particulare erau, de asemenea, părți la procedură (a se vedea, printre multe altele,

Popea împotriva României, nr. 6248/03, pct. 37, 5 octombrie 2006, și *Belasin împotriva României*, nr. 15402/04, pct. 21, 15 noiembrie 2007).

31. În baza concluziilor sale și a observațiilor părților, Curtea nu identifică niciun motiv ca să se îndepărteze de jurisprudența citată anterior, situația de fapt fiind în mod evident aceeași (a se vedea, de asemenea, *SC Mașinexportimport Industrial Group SA împotriva României*, citată anterior, pct. 36).

32. Pe de altă parte, nici faptul că societatea Sidetrans SA a stat la originea recursului în anulare, nici faptul că examinarea cauzei a fost reluată nu pot determina Curtea să se îndepărteze de abordarea urmată în alte cauze similare, situația de fapt fiind în mod evident aceeași (a se vedea, printre altele, *Gâgă împotriva României*, nr. 42792/02, pct. 19, 7 februarie 2008 și *Stoișor și alții împotriva României*, nr. 16900/03, pct. 24, 7 aprilie 2009).

33. Aceste elemente îi sunt suficiente Curții pentru a concluziona că anularea de către Curtea Supremă de Justiție a hotărârii definitive din 29 noiembrie 2002, în urma exercitării recursului în anulare, a încălcat principiul securității raporturilor juridice, aducând astfel atingere dreptului reclamantei la un proces echitabil.

În consecință, a fost încălcat art. 6 § 1 din convenție.

II. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 6 § 1 din convenție (Durata procedurii)

34. Reclamanta susține că durata procedurii a încălcat principiul „termenului rezonabil”, astfel cum este prevăzut de art. 6 § 1 din convenție, redactat după cum urmează:

„Orice persoană are dreptul la judecarea [...] într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță [...], care va hotărî [...] asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil [...].”

A. Cu privire la admisibilitate

35. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din convenție. De asemenea, Curtea constată că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

36. Guvernul precizează că durata procedurii este justificată atât prin complexitatea cauzei, cât și prin comportamentul reclamantei, care, pe de o parte, a solicitat în repetate rânduri amânarea cauzei, și, pe de altă parte, a folosit toate mijloacele procedurale pe care legea i le pune la dispoziție. De asemenea, acesta invocă faptul că instanțele au acționat cu promptitudine și că, în cadrul procedurii, nu au existat perioade lungi de inactivitate care să poată fi imputate.

37. Reclamanta contestă acest argument.

38. Curtea ia act de faptul că perioada care trebuie luată în considerare a început la 25 octombrie 1996 și s-a încheiat la 26 septembrie 2007, prin hotărârea definitivă a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Cu toate acestea, se iau în considerare doar perioadele în cursul cărora cauza a fost efectiv pe rolul instanțelor, excluzând astfel perioada dintre adoptarea hotărârii definitive din 29 noiembrie 2002 și anularea sa în urma unei căi de atac extraordinare [*Seregina împotriva Rusiei*, nr. 12793/02, pct. 92, 30 noiembrie 2006, și *Cerăceanu împotriva României (nr. 1)*, nr. 31250/02, pct. 47, 4 martie 2008]. Astfel, aceasta a durat aproximativ nouă ani și opt luni, pentru două etape procesuale, incluzând fiecare trei grade de jurisdicție, urmate de un recurs în anulare și de o altă etapă procesuală cu două grade de jurisdicție.

39. Curtea reamintește că acest caracter rezonabil al duratei unei proceduri se apreciază în funcție de circumstanțele cauzei și având în vedere criteriile consacrate de jurisprudența sa, în special complexitatea cauzei, comportamentul reclamantului și cel al autorităților competente, precum și obiectul litigiului pentru persoanele în cauză [a se vedea,

printre multe altele, *Frydlender împotriva Franței* (GC), nr. 30979/96, pct. 43, CEDO 2000-VII]. Aceasta reamintește că, chiar dacă o procedură este reglementată de principiul disponibilității, astfel cum este cazul în prezenta speță, care constă în a le acorda părților puteri de inițiativă și de impulsioneare, statele contractante trebuie să își organizeze propriul sistem judiciar astfel încât instanțele acestora să poată garanta oricui dreptul de a obține o hotărâre definitivă în urma unor contestații referitoare la drepturile și obligațiile sale cu caracter civil într-un termen rezonabil (*Nicolai de Gorhez împotriva Belgiei*, nr. 11013/05, pct. 35, 16 octombrie 2007).

40. În speță, cauza nu era de o complexitate deosebită, fiind vorba de stabilirea unei obligații contractuale relativ simple. În orice caz, circumstanțele cauzei nu justificau, doar prin ele, numărul ridicat de casări cu trimitere și durata globală a procedurii, de aproape zece ani, pentru trei grade de jurisdicție.

41. Ținând seama de cele de mai sus și de durata totală a procedurii în cauză, Curtea consideră că, în speță, durata procedurii în litigiu nu îndeplinește cerința „termenului rezonabil”.

42. Prin urmare, a fost încălcat art. 6 § 1 din convenție.

III. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1 la convenție

43. Reclamanta denunță o încălcare a dreptului său la respectarea bunurilor, ca urmare a anulării hotărârii definitive din 29 noiembrie 2002 de către Înalta Curte de Casație și Justiție. Aceasta invocă art. 1 din Protocolul nr. 1, redactat după cum urmează:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare reglementării folosirii bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

44. În observațiile sale din 22 decembrie 2006, Guvernul invocă excepția de neputință a căilor de atac interne, din cauza faptului că recursul introdus de reclamantă împotriva hotărârii din 25 mai 2006 a Curții de Apel București era în continuare pendinte la momentul faptelor. În subsidiar, Guvernul susține că ingerința în dreptul reclamantei la respectarea bunurilor sale, care rezulta din anularea de către Înalta Curtea de Casație și Justiție a hotărârii definitive din 29 noiembrie 2002, era compatibilă cu dispozițiile art. 1 din Protocolul nr. 1, având în vedere că urmărea un scop legitim, și anume aplicarea corectă a legii, precum și faptul că nu a distrus justul echilibru care trebuia păstrat între interesul general și respectarea dreptului de proprietate al reclamantei. De asemenea, Guvernul invocă faptul că, spre deosebire de cauza *Brumărescu*, citată anterior, în care recursul în anulare a anulat în mod definitiv procedura anterioară în întregime, în cazul de față, reclamanta a avut posibilitatea de a relua procedura în fața Curții de Apel București, în vederea examinării capătului de cerere întemeiat pe art. 1 din Protocolul nr. 1 la convenție.

În observațiile sale suplimentare din 29 octombrie 2007, Guvernul invocă faptul că, în lumina hotărârii Înaltei Curți de Casație și Justiție din 26 septembrie 2007, care anula recursul reclamantei pentru neplata taxelor judiciare de timbru, nu poate face speculații cu privire la rezultatul procedurii.

45. Reclamanta consideră că anularea hotărârii în cauză în urma unui recurs în anulare a reprezentat o privare de bunuri, privare care nu urmărea un scop de utilitate publică.

46. Curtea reamintește că o creanță constatată printr-o hotărâre poate reprezenta un „bun” în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 (a se vedea, în special, *Bourdov împotriva Rusiei*, nr. 59498/00, pct. 40, CEDO 2002-III, și cauzele citate de aceasta). În plus, casarea unei astfel de hotărâri după ce a devenit definitivă și nu poate fi supusă apelului reprezintă o ingerință în

dreptul la respectarea bunurilor aparținând persoanei în favoarea căreia a fost pronunțată hotărârea (*Brumărescu*, citată anterior, pct. 74).

47. Cu toate acestea, reclamantei i-au fost acordate daune-interese în valoare de 2 284 893 000 ROL prin hotărârea Curții Supreme de Justiție din 29 noiembrie 2002, sumă pe care a încasat-o. După admiterea recursului în anulare, cauza a fost reexaminată în fața celor două instanțe, prin două căi de atac ordinare, apelul și recursul (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Riabykh*, citată anterior, pct. 62). Prin hotărârea definitivă din 26 septembrie 2007, Înalta Curte de Casație și Justiție a anulat recursul reclamantei, pentru neplata taxelor judiciare de timbru. Cu toate acestea, nu reiese din documentele de la dosar dacă, în urma hotărârii definitive citate anterior, reclamanta a restituit suma menționată anterior societății Sidetrans SA.

48. În lumina celor de mai sus și având în vedere constatarea referitoare la art. 6 § 1 din convenție, Curtea consideră că capătul de cerere întemeiat pe art. 1 din Protocolul nr. 1 la convenție trebuie declarat admisibil, dar că nu este necesar să examinăm dacă, în speță, încălcarea acestei dispoziții (a se vedea, printre altele, *Glod împotriva României*, nr. 41134/98, pct. 46, 16 septembrie 2003, și *Albina împotriva României*, nr. 57808/00, pct. 43, 28 aprilie 2005, și cauzele citate de aceasta).

IV. Cu privire la aplicarea art. 41 din convenție

49. Art. 41 din convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

50. Reclamanta solicită 1 050 627 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu material și 30 000 EUR cu titlu de prejudiciu moral.

51. În ceea ce privește prejudiciul material, Guvernul reamintește că, prin hotărârea definitivă din 26 septembrie 2007, Înalta Curte de Casație și Justiție a anulat recursul reclamantei, pentru neplata taxelor judiciare de timbru. Prin urmare, Guvernul consideră că nu trebuie să i se acorde nicio sumă cu acest titlu. În ceea ce privește cererea privind prejudiciul moral, Guvernul consideră că prejudiciul invocat ar fi suficient compensat de o eventuală constatare a încălcării.

52. Curtea reamintește că a stabilit încălcarea art. 6 § 1 din convenție ca urmare a încălcării principiului securității raporturilor juridice și a duratei procedurii.

53. În ceea ce privește prejudiciul material, nu există nicio legătură de cauzalitate directă și pe suficient individualizată între prejudiciul material pretins și încălcările stabilite.

54. Curtea consideră că reclamanta a suferit un prejudiciu moral, în special din cauza frustrării provocate de anularea hotărârii definitive pronunțate în favoarea sa și de durata procedurii. Curtea consideră că acest prejudiciu nu este suficient compensat prin constatarea încălcării.

55. Având în vedere toate elementele de care dispune și pronunțându-se în echitate, în conformitate cu art. 41 din convenție, Curtea acordă reclamantei 6 240 EUR pentru prejudiciul moral.

B. Cheltuieli de judecată

56. Reclamanta solicită 67 182,34 RON cu titlu de onorarii ale avocatului și cheltuieli de judecată efectuate în fața instanțelor interne și a Curții. Aceasta a oferit documente

justificative pentru cheltuielile de transport, pentru corespondența poștală trimisă Curții și pentru traduceri.

57. Guvernul observă faptul că legătura anumitor cheltuieli de judecată cu procedura în fața Curții nu rezultă din documentele justificative trimise.. Acesta invocă faptul că reclamanta nu a trimis documente justificative pentru a dovedi onorariile plătite avocatului. Guvernul nu se opune să i se acorde reclamantei o sumă care să corespundă cheltuielilor de judecată necesare, legate de procedura judiciară internă și de cea în fața Curții și care au fost dovedite suficient.

58. În conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor sale de judecată decât în măsura în care se stabilește caracterul real, necesar și rezonabil al acestora. În speță și ținând seama de elementele pe care le deține și criteriile menționate anterior, Curtea consideră că este rezonabil să se acorde reclamantei, pentru toate cheltuielile, suma de 250 EUR.

C. Dobânzi moratorii

59. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

Pentru aceste motive, Curtea, în unanimitate,

1. *Declară* cererea admisibilă;
2. *Hotărăște* că a fost încălcat art. 6 § 1 din convenție prin încălcarea principiului securității raporturilor juridice;
3. *Hotărăște* că a fost încălcat art. 6 § 1 din convenție din cauza duratei nerezonabile a procedurii;
4. *Hotărăște* că nu este necesar să se examineze capătul de cerere întemeiat pe art. 1 din Protocolul nr. 1 la convenție;
5. *Hotărăște*:
 - a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din convenție, 6 240 EUR (șase mii două sute patruzeci euro) pentru prejudiciu moral și 250 EUR (două sute cincizeci euro) pentru cheltuieli de judecată;
 - b) că sumele respective trebuie convertite în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății și că este necesar să se adauge la acestea orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit;
 - c) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;
6. *Respinge* cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 21 septembrie 2010, în temeiul art. 77 § 2 și 3 din regulament.

Santiago Quesada
Grefier

Josep Casadevall
Președinte